

In haar overbekende danklied zingt Maria de lof van God die diep bewogen begaan is met zijn volk.

Maria wil de Barmhartige groot maken, in de hoogte steken, prijzen en danken. Met al haar adem juicht ze om God haar Redder. Want zelf heeft ze op een unieke wijze Gods mededogen in haar leven mogen verwelkomen. Hij heeft immers oog gehad voor haar, zijn kleine dienaar. Aan een onaanzienlijke vrouw heeft Hij grote dingen gedaan. In haar schoot mocht ze - in de kracht van de Geest - Gods Woord ontvangen, de Zoon Gods die mens werd. De Heilige heeft haar uitverkoren om in haar hart en schoot zijn verlossend Woord te ontvangen. Ze komt adem tekort om haar Heer te roemen. Ze vertrouwt erop dat alle generaties haar geluk zullen wensen om Gods heilzame werkzaamheid in haar klein leven.

Op die eerste strofe waarin Maria persoonlijk God looft en prijst, volgt het refrein in haar danklied. Ze zingt haar overtuiging uit dat God aan iedere generatie blijk wil geven van zijn barmhartige liefde. Aan ieder die Hem eerbiedigt zal Hij zijn groot en goed Hart laten zien. Met de psalmen zingt Maria mee dat Gods barmhartigheid eeuwig duurt. In de loop der tijden komt er geen sleet op zijn medeleven.

Zo blijkt het Magnificat geen privé-lied waarin Maria zich enkel zou verheugen over de grote dingen die God deed in haar klein leven. In de tweede strofe heeft ze aandacht voor alles wat God deed en doet ten gunste van zijn volk Israël. Dit klein en onooglijk volk heeft gedurende een lange en woelige geschiedenis steeds weer kennis mogen maken met de goedheid en trouw van God, voorbij alle ontrouw en zonde. Voor Maria is het duidelijk: God kiest de kant van wie vernederd is en honger heeft. Hij wil hen opwaarderen en toekomst geven, nieuwe levenskansen. Wie al rijk en verzadigd zijn, komen met lege handen te staan. De troonbezitters vallen van hun voetstuk. God kan immers niets doen voor mensen die vol zijn van zichzelf en Hem niet nodig hebben. In hun leven kan Hij niet veel betekenen. Zijn klein volkje Israël laat Hij niet aan zijn lot over. Hij komt er voor op en leidt het weg uit Egypte en Babel om in het beloofde land in Verbond te leven.

Na de tweede strofe volgt opnieuw het refrein. God is niet enkel goed en trouw geweest in het verleden. Maria herhaalt een oude belofte aan Abraham gedaan. Hij zal zijn trouw bewijzen aan ieder geslacht opnieuw. Zijn barmhartigheid gaat eeuwig mee en God wil nooit vergeten wie Hij is: één en al erbarmen voor al wie Hem dienen.

Zo wordt het refrein van Maria's danklied ons nog veel dierbaarder. Het vertelt dat ook wij vandaag mogen rekenen op woorden en tekenen waaruit Gods barmhartigheid blijkt. Als kerk, als christen, mogen we geloven dat ons klein leven kostbaar is in Gods ogen en dat Hij het ook voor ons opneemt als we in nood of crisis verkeren. Het refrein daagt ons uit om in alle omstandigheden van het leven, in goede en in kwade dagen, te rekenen op Gods nabijheid, op zijn medeleven en zorg voor ons.

Wie het danklied van Maria al lang kent en zingt, zal zich vroeg of laat geroepen voelen om zelf te groeien in mededogen in de omgang met onze medemensen. Niemand kan Gods erbarmen bezingen en zelf hardvochtig of onverschillig blijven. Was Maria niet bij haar nicht op bezoek om haar daadwerkelijk medeleven te tonen toen ze haar danklied zong? Mochten

we in de komende tijd alle kansen goed benutten om onze hardheid en onverschilligheid te overwinnen door meer te kiezen voor medeleven en daadwerkelijke solidariteit met hen die in nood verkeren.

Maria, Mater misericordiae, ora pro nobis.

Maria, Moeder van barmhartigheid, bid voor ons.

+ Koen Vanhoutte